

دولت‌های مختلف در انتخابات‌های مجلس چطور سیاست‌ورزی کرده‌اند؟

سندروم تکرار رایحه خوش خدمت در مجلس

زهره طیبی
خبرنگار گروه سیاست

نظارت بر عملکرد افراد همواره محدودیت‌هایی را نیز به همراه دارد. در ساخت سیاست نیز یکی از مهم‌ترین وظایف مجلس نظارت بر عملکرد دولت است که اگر به‌درستی اعمال شود در ضمن ایجاد محدودیت‌هایی برای مجریان دستگاه‌های دولتی، میزان فساد و ترک‌فعل‌های احتمالی آنان را کاهش می‌دهد. این محدودیت‌ها البته چیزی نیست که دولت‌ها به گرمی از آن استقبال کنند. به همین دلیل نیز سعی می‌کنند تا با ایجاد هماهنگی بین خود و مجلس از شدت نظارت‌های محدودکننده بکاهند. یکی از راهکارهایی که می‌تواند به این هماهنگی بینجامد این است که دولتمردان چهره‌های نزدیک

به خود را وارد مجلس کرده و شأن مجلس را از نظارت به همکار تقلیل می‌دهند. این امر باعث شده تا در هر دوره از انتخابات مجلس گروه‌های مختلف سیاسی نسبت به دخالت دولت در انتخابات ابراز نگرانی کنند. از آنجایی که دولت حجم زیادی از امکانات و بودجه را نیز در اختیار دارد اگر بخواهد به‌عنوان یک بازیگر موثر در انتخابات مجلس ایفای نقش کند نسبت به سایر گروه‌ها از قدرت بیشتری برای تبلیغات برخوردار خواهد بود. به بهانه نزدیک شدن به ایام برگزاری انتخابات مجلس یازدهم در ادامه به‌مرور عملکرد هر یک از دولت‌های پیشین در ایام منتهی به انتخابات مجلس پرداخته و ایفای نقش سیاسی آنها را روایت کرده‌ایم. ایفای نقشی که اگر نیت پشت آن صرفاً راهی یافتن از ذره‌بین نظارتی مجلس و محدودیت‌های آن باشد چیزی جز کنار زدن مردم از عرصه حکمرانی تلقی نشده و برای پیشرفت و آبادانی هر چه بیشتر کشور باید از افتادن دولت‌های مختلف به این دام بر حذر بود.

هاشمی متهم اصلی در ماجرای ردصلاحیت‌های انتخابات مجلس چهارم

اردیبهشت سال ۷۰ و در حالی که یک سال تا انتخابات مجلس چهارم باقی مانده بود، غلامرضا رضوانی، رئیس هیات مرکزی نظارت شورای نگهبان بر انتخابات، نامه‌ای به شورا می‌فرستد و خواستار تفسیر اصل ۹۹ قانون اساسی که در آن آمده بود: «شورای نگهبان نظارت بر انتخابات مجلس خبرگان رهبری، ریاست جمهوری، مجلس شورای اسلامی و مراجع به آرای عمومی و همه‌پرسی را برعهده دارد» می‌شود. دبیر وقت شورای نگهبان، آیت‌الله محمدی گیلانی نیز، در پاسخ می‌نویسد: «نظارت مذکور در اصل ۹۹ قانون اساسی استصوابی است و شامل تمام مراحل انتخابات از جمله تأیید و ردصلاحیت کاندیداها می‌شود. واژه نظارت استصوابی تقریباً از انتخابات مجلس چهارم وارد ادبیات سیاسی ایران می‌شود، امری که برخی عامل ردصلاحیت‌هایی که در دوره چهارم مجلس اتفاق می‌افتد را رسمیت یافتن این نظارت عنوان می‌کنند. این نظارت پیش از این هم در جریان برگزاری انتخابات مختلف وجود داشته است اما مطرح شدن این واژه در دوره انتخابات مجلس چهارم اتفاق افتاد. نکته قابل توجهی که در برگزاری انتخابات این دوره مجلس جلب توجه می‌کرد، ردصلاحیت ۴۰ نفر از نمایندگان موسوم به چپ مجلس سوم بود. در میان این افراد نام اشخاصی مثل بهزاد نبوی، ابراهیم اصغرزاده، عاتقه صدیقی همسر شهیدرجایی و هادی خامنه‌ای به چشم می‌خورد. به نظر نمی‌رسد این اتفاق چندان برای هاشمی‌رفسنجانی، رئیس دولت سازندگی ناراحت‌کننده باشد، کما اینکه وی بعد از اعلام نتایج انتخابات مجلس چهارم خطاب به چپ‌ها گفت: «بعضی‌ها فکر می‌کردند با طرح کمبودها و مشکلات می‌توانند دل مردم را به دست آورند و این به یک حربه انتخاباتی تبدیل شده بود که معلوم شد مردم آگاهند و از این برخوردها خوششان نمی‌آید.» ردصلاحیت چپ‌ها سبب شد آنها نتوانند صاحب کرسی‌های بهارستان در دوره چهارم شوند و جریان موسوم به جناح راست مرتبط با جامعه روحانیت مبارز، با شعار اطاعت از رهبری، حمایت از هاشمی، صاحب اکثریت کرسی‌های مجلس شدند تا اکثریت مجلس حامی دولت مانعی بر اجرای سیاست‌های تعدیل اقتصادی نباشند. مجلس چهارم در خرداد ۷۱ به ریاست علی‌اکبر ناطق‌نوری و نایب‌رئیس حسن روحانی، سیداکبر پرورش، محمدعلی محمدی کرمانی و حسین هاشمیان آغاز به کار می‌کند. این اما پایان ماجرای ردصلاحیت‌ها در انتخابات مجلس چهارم نبود. مهدی کروبی که بعد از هاشمی‌رفسنجانی ریاست مجلس سوم را برعهده داشت در آستانه انتخابات دوره نهم ریاست جمهوری در سال ۸۴ که هاشمی نیز کاندید انتخابات ریاست جمهوری بود، در نامه‌ای درباره روند احراز صلاحیت در انتخابات مجلس چهارم دست به افشاگری می‌زند و علت ردصلاحیت‌های چهره‌های چپ را گزارش‌های خلاف واقع وزارت اطلاعات دولت هاشمی می‌داند و می‌نویسد: «... بلندترین گام در زمینه حذف و طرد نیروها دقیقاً در زمانی برداشته شد که شورای نگهبان در آستانه انتخابات مجلس چهارم، تعداد زیادی از اصیل‌ترین نیروهای انقلاب و خدمتگزاران مردم را به بهانه‌های واهی ردصلاحیت کرد. آیا جنابعالی به خاطر نداری که تعداد زیادی از این نیروها به استناد گزارش‌های غیرواقعی، وزارت اطلاعات تحت مدیریت شما ردصلاحیت شدند؟ آیا در جریان هستی که براساس اخبار موجود جرم اصلی همسر شهیدرجایی که منجر به ردصلاحیت او شد، ادعای اهانت به جنابعالی و خانواده محترمتان بود؟ ... اما اقدامات تخریبی صداوسیما تحت مدیریت اخوی مکرم جنابعالی، برادر عزیز آقای مهندس محمد هاشمی، علیه یکی از جناح‌های سیاسی، در جریان انتخابات بی‌سابقه مجلس چهارم هیچ سهمی در حذف و طرد نیروها نداشت؟»

تلاش هاشمی برای یکدست کردن مجلس پنجم: اعلام موجودیت کارگزاران سازندگی

اکثریت مجلس چهارمی‌ها اگرچه با شعار حمایت از هاشمی وارد بهارستان شدند اما شرایط آن‌طور که مورد انتظار رئیس‌جمهور وقت بود پیش نرفت و برخی اختلاف‌نظرهای مجلس و دولت در اواخر عمر مجلس چهارم بروز کرد. در دور دوم ریاست جمهوری هاشمی، مجلسی‌ها به برخی از شخصیت‌های پیشنهادی کابینه رئیس‌جمهور رای اعتماد ندادند. رای به آغاز تحقیق و تفحص از صداوسیما که ریاست آن را برادر رئیس‌جمهور برعهده داشت نیز از جمله دیگر اقدامات مجلس چهارم بود که طبیعی بود چندان به مذاق رئیس‌جمهور خوش نیاید. با این وجود و با نزدیک شدن مجلس به سال آخر فعالیت خود، احزاب در حال تدارک برای بستن لیست انتخاباتی برای ورود به مجلس بودند. هاشمی این بار نیز قصد نداشت، بازنده میدان باشند. او در نامه‌ای به جامعه روحانیت که سال ۷۱ با شعار حمایت از هاشمی وارد مجلس شدند، خواست که نام ۵ نامزد نزدیک به دولت را در لیست خود قرار دهند وگرنه دولت لیستی جدا منتشر خواهد کرد. ناطق‌نوری در خاطرات این ۵ نفر را امام جمرانی، توسلی، محمدعلی انصاری، محبوب و عبدالله نوری معرفی کرده و مدعی شده هاشمی در مقطعی از او خواسته تا فائزه هاشمی را هم در لیست بگذارد. بعد از اینکه جامعه روحانیت این اسامی را در لیست قرار نداد، در ماه ۷۴، ۱۶ نفر از اعضای دولت هاشمی از جمله رئیس‌بانک مرکزی و شهردار تهران با انتشار بیانیه‌ای در روزنامه مشهوری تأسیس حزب کارگزاران سازندگی را اعلام کردند. این تقریباً اولین بار بود که یک دولت حزب تشکیل می‌داد. مشخص بود تشکیل یک حزب مورد حمایت هاشمی آن هم ۵۰ روز مانده به انتخابات با هدف تصاحب اکثریت کرسی‌های مجلس صورت گرفته و به نظر می‌رسید هاشمی که توانسته بود در مجلس چهارم با کنار زدن چپ‌ها، حامیان خود را وارد بهارستان کند، این بار نیز با تأسیس حزبی که خود را راست مدرن در برابر راست سنتی تعریف می‌کردند، به دنبال تصاحب اکثریت کرسی‌های مجلس، توسط جریان حامی خود بود. کارگزاران با شعار «تداوم سازندگی، آبادانی ایران، لیستی از نامزدهای انتخاباتی مجلس پنجم تهران منتشر کرد که در میان آنها نام فائزه هاشمی، مصطفی معین، سهیلا جلودارزاده و مرتضی الیوری نیز به چشم می‌خورد. کارگزارانی‌ها اگرچه با هدف تصاحب اکثریت کرسی‌ها وارد کارزار انتخاباتی شدند اما علی‌رغم حضور کم‌رنگ چپ، نتوانستند اکثریت مجلس را به دست بیاورند و از میان ۳۱ نامزد لیست انتخاباتی آنها در تهران تنها ۷ نفر به مجلس راه پیدا کردند. جریان راست مدرن در مقابل راست سنتی برای تصاحب کرسی‌های ریاست مجلس هم چندان خوش اقبال نبود و عبدالله نوری نماینده کارگزاران سازندگی با اختلاف ۱۱ رای کرسی ریاست مجلس را از دست داد و ناطق‌نوری رئیس مجلس پنجم شد.

بازیگر فعال دوره هشتم و غایب بزرگ دوره نهم

اولین انتخابات مهم پس از انتخابات سال ۸۴ که با نتیجه غیرمنتظره‌ای به پایان رسید، انتخابات مجلس خبرگان و شوراهای شهر در آذر ماه سال ۸۵ بود. معمولاً در انتخابات‌هایی که پس از دور اول انتخاب یک رئیس‌جمهور برگزار می‌شوند، جناح سیاسی نزدیک به رئیس‌جمهور از قبل دست بالا را در انتخابات در اختیار دارند. در ایران این اتفاق در انتخابات‌های دور چهارم، ششم و دهم به خوبی قابل مشاهده است. به نظر می‌رسد که در این انتخابات اصولگراها شرایط بهتری داشته باشند اما آنها در این انتخابات خود به چند دسته تقسیم شده بودند و ائتلاف واحدی برای انتخابات شورای شهر تشکیل ندادند. طبیعتاً یکی از طیف‌ها، افراد نزدیک به رئیس‌جمهور مستقر یعنی محمود احمدی‌نژاد بودند. طیف نزدیک به او با ریاست مهرداد بذریاش ائتلاف «رایحه خوش خدمت» را تشکیل دادند. بذریاش که از چهره‌های بسیار نزدیک به احمدی‌نژاد بود معتقد بود اعضای شورا باید همسو با دولت انتخاب شوند. احمدی‌نژاد با اتکا به پیروزی بزرگی که در انتخابات ۸۴ کسب کرد به نوعی سعی داشت تا به شخصیت محوری اصولگرایان تبدیل شود و نقش آفرینی جدی در انتخابات‌های بعد از ۸۴ داشته باشد. درنهایت نامزدهای مورد حمایت این ائتلاف گرچه نتوانستند در اکثر شهرهای بزرگ کرسی‌هایی کسب کنند اما در هیچ شهری موفق به کسب اکثریت شورا نشدند. در تهران هم ۳ کرسی از ۱۵ صندلی شورای شهر به این ائتلاف رسید. این در حالی بود که اصولگرایان توانسته بودند اکثریت کرسی‌های شورای شهر تهران را تصرف کنند. اما برخی موفقیت‌های اصلاح‌طلبان در این انتخابات باعث شد تا اصولگرایان برای انتخابات سال بعد که انتخابات هشتمین دوره مجلس بود به فکر وحدت و ائتلاف مشترک و همه‌گیر باشند.

انتخابات مجلس هشتم در حالی برگزار می‌شد که اصلاح‌طلبان با توجه به اقدامات نمایندگان مجلس ششم بسیاری از چهره‌های اصلی خود را در انتخابات مجلس هفتم از دست دادند و با قبول یک شکست سنگین از اصولگرایان اکثریت مطلق مجلس هفتم را واگذار کرده بودند. این انتخابات اولین فرصت اصلاح‌طلبان برای بازگشت به قدرت، پس از شکست در انتخابات‌های ۸۲ و ۸۴ بود. انتخاباتی که به نوعی مقدمه گام اصلی اصلاح‌طلبان برای بازگشت به حاکمیت یعنی انتخابات ۸۸ بود. اهمیت بالای این انتخابات اصولگرایان را بیش از پیش به سمت یک لیست و ائتلاف مشترک سوق داد. اما احمدی‌نژاد همچنان مایل بود که او نقش محوری را در این همکاری ایفا کند. او چند ماه قبل از انتخابات مجلس هشتم تعدادی از بزرگان اصولگرایان را به دفتر خود دعوت کرد تا گام‌های اولیه تشکیل ائتلاف اصولگرایان در این جلسه برداشته شود. این تلاش‌ها درنهایت منجر به تشکیل «جبهه متحد اصولگرایان» شد. «جبهه متحد اصولگرایان» مرکب از سه ضلع یعنی «جبهه پیروان خط امام و رهبری»، «جمعیت اپنارگران انقلاب اسلامی و اصولگرایان تحول‌خواه» و «ائتلاف رایحه خوش خدمت» بود. سید شهاب‌الدین صدر و اسدالله بادامچیان به نمایندگی از جبهه پیروان خط امام و رهبری، محمدصادق محصولی و حیدر مصلحی به نمایندگی از رایحه خوش خدمت و حسین فدایی و علیرضا زاکانی نیز به نمایندگی از جمعیت اپنارگران و اصولگرایان تحول‌خواه در شورای مرکزی جبهه متحد اصولگرایان حضور داشتند. در کنار این شش نفر، گروه پنج نفره دیگری با عنوان «مرضی‌الاطراف» یا «شورای حکمیت» نیز شکل گرفت که هرگز اعضای آن به‌طور رسمی معرفی نشدند. اما با گذشت چهار سال از آن زمان مشخص شد که سیدرضا تقوی، محمدحسن بوتربایی‌فرد، رضا آشتیانی، عزیز خوشوقت و علی‌اکبر ولایتی اعضای این شورای حکمیت بودند. این هیات ۱۱ نفره تصمیم‌گیرنده نهایی درباره لیست اصولگرایان برای شرکت در انتخابات مجلس بودند. یکی از سه طیف اصلی تشکیل‌دهنده این ترکیب ۱۱ نفره افراد نزدیک به رئیس‌جمهور بودند. محمدصادق محصولی و حیدر مصلحی به نمایندگی از ائتلاف رایحه خوش خدمت در این هیات حاضر بودند و عملاً نمایندگان رئیس‌جمهور به حساب می‌آمدند. درنهایت اصولگرایان با پیروزی چشم‌گیر در انتخابات سال ۸۶ بیش از ۲۰۰ کرسی مجلس هشتم را از آن خود کردند. احمدی‌نژاد به صورت غیرمستقیم و با سازوکاری که گفته شد، نقش بسیار زیادی در اولین انتخابات مجلسی که توسط دولتش برگزار شد ایفا کرد. اما در انتخابات بعدی یعنی انتخابات مجلس نهم که در اسفند ماه سال ۹۰ برگزار شد او به علت اختلافات گسترده با سایر طیف‌های جریان اصولگرایی، برخلاف انتخابات دور هشتم نقش آفرینی خاصی نداشت.

نقش پررنگ خاتمی و حامیان او در انتخابات مجلس ششم

ششمین دوره انتخابات مجلس شورای اسلامی در زمان ریاست جمهوری محمد خاتمی برگزار شد. در ۳۰ بهمن ۱۳۷۸، از ۳۸ میلیون و ۷۲۶ هزار نفر واجدان رای دادن، ۲۶ میلیون و ۸۲ هزار نفر (حدود ۶۷ درصد) در پای صندوق‌های رای حضور یافتند. در این انتخابات جناح چپ و حامیان محمد خاتمی متأثر از پیروزی در انتخابات ریاست جمهوری برای پیروزی خود شانس زیادی قائل بودند به همین دلیل نیز هیچ یک از احزاب سیاسی جناح چپ (اصلاح‌طلب) و ملیون (نهضت آزادی و ملی مذهبی‌ها) انتخابات را تحریم نکرده و بدون بهانه‌جویی حمایت خود را از فهرست‌های مختلف اعلام کردند. حتی ۶ تن از اصلاح‌طلبان ردصلاحیت‌شده شامل عباس عبدی، حیدررضا جلالی‌پور، هاشم آقاجری، محمدجواد مظفر، احمد زیدآبادی و کاظم شکری در اطلاعیه‌ای از مردم برای حضور در انتخابات دعوت کردند. نهضت آزادی و ملی مذهبی‌ها نیز که با ردصلاحیت اغلب کاندیداها خود از جمله ابراهیم زیدی، عزت‌الله سعابی، حبیب‌الله پیمان، هاشم صباغیان، ابوالفضل بازرگان، محمد و غلامعباس توسلی، محمد بنسنگار، امیر خرم، نرگس طالبقانی و اعظم طالبقانی روبرو شده بودند، خواستار شرکت مردم در انتخابات شدند.

انتخابات مجلس ششم در تاریخ ۲۹ بهمن سال ۱۳۷۸ برگزار شد و جناح چپ با اصلاح‌طلبان پیروز آن بودند. در این دوره مصطفی تاجزاده، عضو حزب اصلاح‌طلب جبهه مشارکت ریاست ستاد انتخابات کشور را برعهده داشت و نهایتاً پرتشنگ‌ترین انتخابات کشور در دوره حضور او در وزارت کشور رقم خورد. در پی تخلفات گسترده‌ای که مغایرت تعداد تعرفه‌ها و برگه‌های رأی، وجود آرایه‌ای که دارای مهر نظارت نیستند، آرایه‌ها با دو خط، مغایرت تعداد آرای مردم داخل صندوق با بازشماری مجدد، فقدان فرم که باید داخل صندوق باشد، پارگی لفاف صندوق‌ها و نبودن لاک و مهر روی برخی از صندوق‌ها را شامل می‌شد، در بررسی مجدد ۸۶۷ صندوق مورد بازشماری مجدد قرار گرفت.

۸۶ روز پس از اعلام نتایج توسط وزارت کشور، شورای نگهبان لیست ۲۸ نفره متفاوتی را به‌عنوان منتخبان شهر تهران اعلام کرد که براساس آن علیرضا رجایی، رسول منتجب‌نیا و الیاس حضرتی در لیست ۳۰ نفره قرار نداشتند و حذف شدند. فهرست شورای نگهبان ۲۴ جابه‌جایی داشت که مهم‌ترین آن حذف علیرضا رجایی تنها نامزد پیروز ملی مذهبی‌ها و جایگزینی آن با غلامعلی حداد‌عادل - که در ردیف ۳۳ قرار داشت - بود. همچنین مرحوم رفسنجانی از ردیف ۲۰ به جایگاه ۲۰ صعود کرده بود. در نتیجه شرایط شکل گرفته، هاشمی طی اطلاعیه‌ای از پذیرش نمایندگی تهران انصراف داد. حذف علیرضا رجایی و جایگزینی غلامعلی حداد‌عادل نیز مورد انتقاد ستاد انتخابات کشور و افراد و گروه‌هایی چون تحکیم وحدت قرار گرفت؛ چنانکه موسوی خوئینی‌ها، نماینده منتخب دفتر تحکیم، به حداد‌عادل توصیه کرد به‌عنوان یک چهره دانشگاهی و فرهنگی به پاس احترام به آرای مردم از نمایندگی مجلس استعفا دهد و محمدرضا خاتمی در اعتراض به این جابه‌جایی گفت: «ما با هرکسی که با دویینگ وارد مجلس شده باشد، برخورد می‌کنیم.» تهدید وی در جریان بررسی اعتبارنامه حداد‌عادل نمایان شد؛ چراکه او آخرین نماینده‌ای بود که اعتبارنامه‌اش تصویب شد. در تاریخ ۱۰ تیرماه ۱۳۷۹، مرحله دوم انتخابات تهران برگزار شد و طی آن علی‌اکبر محتشمی‌پور و الیاس حضرتی به مجلس راه یافتند. علیرضا محبوب نیز در انتخابات میان‌دوره‌ای در تاریخ ۱۸ خرداد ۱۳۸۰ توانست به‌عنوان نماینده مجلس انتخاب شود.

لیست مشترک روحانی و اصلاح‌طلبان در انتخابات مجلس دهم

در دهمین دوره از انتخابات مجلس شورای اسلامی اصلاح‌طلبان، اعتدالگرایان (حامیان دولت)، اصولگرایان و سایر تشکل‌ها و مستقلان حضوری فعال داشتند. دو فهرست اصلی در سراسر کشور فهرست ائتلاف فراگیر اصلاح‌طلبان: گام دوم (لیست امید) و فهرست ائتلاف بزرگ اصولگرایان بود که براساس آمار و افراد حاضر در فهرست‌ها لیست امید با ۱۲۲ کرسی اکثریت نسبی مجلس دهم را در مرحله اول و دوم انتخابات به دست آورد. از نظر گرایش سیاسی نیز اصلاح‌طلبان و اعتدالگرایان با کسب ۱۳۷ کرسی در مقابل ۱۲۰ کرسی اصولگرایان اکثریت نسبی مجلس دهم را از آن خود کردند. در این انتخابات حسن روحانی، رئیس‌جمهور وقت به صورت مستقل لیستی برای حضور در انتخابات ارائه نکرد و ترجیح داد در قالب ائتلاف با اصلاح‌طلبان ایفای نقش کند. محمدعلی وکیلی، سخنگوی ستاد انتخاباتی و علی‌نویخت، عضو کمیته سلامت ستاد انتخاباتی حسن روحانی نیز از طریق همین ائتلاف توانستند وارد انتخابات شوند.

اگرچه محمدباقر نوبخت سخنگوی وقت دولت روحانی مدعی بود «دولت به‌هیچ‌وجه از امکانات دولتی له یا علیه کسی استفاده نخواهد کرد» اما شواهد خلاف این موضوع را اثبات می‌کند. محمود واعظی، وزیر ارتباطات و فناوری اطلاعات، پس از برگزاری انتخابات مجلس دهم در دیدار جمعی از منتخبان مجلس دهم به این موضوع اعتراف می‌کند. وی درخصوص نامگذاری فهرست «امید» در انتخابات مجلس، بیان می‌کند: «یک شب دیدیم وضع خیلی ناچور است، به ذهن‌مان آمد یک اسم انتخاب کنیم. صبح آن روز جمع شدیم و بحث لیست امید را انتخاب کردیم و بعد هم توسط بزرگان جناب آقای هاشمی و خاتمی اعلام شد. این سیر تحولی بود که دنبال شد.» همچنین در جریان انتخابات مجلس دهم شورای اسلامی بود که حسن روحانی پیامک معروف خود را به فرد فرد ملت ایران فرستاد که در آن به‌طور معناداری از کلیدوازه «امید» که نام لیست اصلاح‌طلبان است، استفاده شده بود.

پیش از رئیس‌جمهور نیز اعضای شاخص هیات دولت از جمله محمدباقر نوبخت معاون رئیس‌جمهور، اسحاق جهانگیری معاون اول رئیس‌جمهور، خاتم‌ها معصومه ابتکار و شهین دخت مولودی و دیگر اعضای دولت در همایش‌ها و میتینگ‌های سیاسی در حمایت از اصلاح‌طلبان و گروه‌های حامیان دولت شرکت کردند. سیدمحمد علوی وزیر اطلاعات یکی از اعضای شاخص دولت است که پیش از انتخابات هفتم اسفند ۹۴ در مراسم انتخاباتی صدای ملت در ورزشگاه شیروزی تهران حاضر و خطاب به حامیان این گروه سیاسی گفت: «کسانی را به مجلس بفرستیم که به جای هیجانات و فریادهای عاطفی با سرپیچنده عقلاانیت و در پیش گرفتن اعتدال سوال‌های کشور را عاقلانه حل کند و ان‌شاءالله با مشارکت حداکثری مردم، یاران اعتدال وارد مجلس شوند.»

البته این نوع دخالت‌ها به‌نوعی با مجوز و چراغ سبز معاونت سیاسی وزارت کشور که مجری انتخابات است همراه شد. در همین راستا مقیمعی معاون سیاسی وزیر کشور در نشست خبری در آذرماه سال ۹۴ گفت: «هیچ مقام دولتی نمی‌تواند در جایگاه دولتی فعالیت و تبلیغات کند و خارج از وقت اداری در زمان تبلیغات رسمی می‌تواند فعالیت کند.» در نتیجه این حمایت‌ها نهایتاً فهرست اصلاح‌طلبان توانست اکثریت را به دست آورده و مجلسی همسو با دولت تشکیل دهد. مجلسی که در جریان رای اعتماد به وزرای روحانی تنها یک نفر را رد کرد تا نشان دهد آماده خدمت تمام‌قد به قوه مجریه است.